

PROTOKÓŁ
Z POSIEDZENIA KOMISJI HABILITACYJNEJ
DR LESZKA JANKOWSKIEGO

Komisja ds. Postępowania habilitacyjnego dr Leszka Jankowskiego zebrała się w Oddziale Regionalnym Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego im. Profesora Mariana Książkiewicza w Krakowie w dniu 23 września 2016 r., zgodnie z zapisami Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Z 2003 r. , Nr 65, poz. 595, ze zm.), w składzie:

prof. dr hab. Jacek Matyszkiewicz – Akademia Górniczo – Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie	Przewodniczący Komisji
prof. dr hab. Marek Graniczny - Państwowy Instytut Geologiczny - Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie	Sekretarz Komisji
dr hab. Anna Wysocka - Uniwersytet Warszawski	Recenzent
prof. dr hab. Piotr Migoń - Uniwersytet Wrocławski	Recenzent
dr hab. Zbigniew Cymerman - Państwowy Instytut Geologiczny - Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie	Recenzent
dr hab. Marek Cieszkowski - Uniwersytet Jagielloński w Krakowie	Członek Komisji
dr hab. Włodzimierz Mizerski - Państwowy Instytut Geologiczny - Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie	Członek Komisji

Przewodniczący Komisji zreferował dotychczasowy przebieg postępowania w powyższej sprawie. Stwierdził, że dwoje Recenzentów nadesłało pozytywne recenzje w ustawowym terminie a trzeci nieznacznie po jego upływie. Następnie, po stwierdzeniu, że wszyscy członkowie komisji zapoznali się z materiałami w sprawie,

Przewodniczący Komisji otworzył dyskusję i poprosił o krótkie uzasadnienie powziętych opinii.

W trakcie obrad Komisji, recenzenci podtrzymali treść swoich ocen. Wszyscy obecni na zebraniu ocenili osiągnięcie naukowe oraz istotną aktywność naukową Habilitanta.

W szczególności: *Dr hab. A. Wysocka* stwierdziła, że monografia „*Nowe spojrzenie na budowę geologiczną Karpat – ujęcie dyskusyjne*” będące osiągnięciem naukowym Habilitanta jest opracowaniem oryginalnym, przedstawiającym nowe hipotezy badawcze na temat rozwoju basenowo–tektonicznego Karpat. Opracowanie wymyka się utartym schematom ocen, będąc swoistym esejem na temat budowy Karpat, w którym autor zamieścił postulowane przez siebie modele i koncepcje dotyczące ich rozwoju basenowo – tektonicznego. Na podkreślenie zasługuje fakt, że Habilitant ma świadomość dyskusyjnego charakteru głoszonych przez siebie tez. Generalnie, omawiane zagadnienia można podzielić na dwie główne grupy: związane z sedymentacyjnym rozwojem basenu karpackiego oraz z tektoniką. Według Recenzentki próba całościowego basenowo – tektonicznego spojrzenia na proces powstawania Karpat jest jednym z największych osiągnięć Habilitanta. Postulowane w pracy, odejście od schematu ścisłego nakładania się jednostek tektonicznych na jednostki basenowe, czy wręcz utożsamianie głównych jednostek tektonicznych z odpowiadającymi im basenami sedymentacyjnymi jest drastyczną zmianą w stosunku do obecnych poglądów. Autor podważa również obowiązującą koncepcję stałych rowów (basenów) sedymentacyjnych. Potwierdzenie hipotezy skośnego ścinania tektonicznego jednostek basenowych wymaga według Recenzentki dalszych szczegółowych badań. Znaczną niedogodnością recenzowanej monografii jest sposób jej zredagowania. W tekście występuje wiele powtórzeń, nie jest też zawsze jasne kryterium podziału treści pomiędzy poszczególne rozdziały. Dorobek naukowy habilitanta jest imponujący, a wartość merytoryczna opublikowanych prac jest wysoka.

Prof. P. Migoń uznał, że zamiarem autora rozprawy jest chęć nowego spojrzenia na ewolucję górotworu karpackiego i stąd kwestionowanie wielu utrwalonych i przyjmowanych powszechnie w literaturze poglądów na ten temat. Autor podchodzi do tego zagadnienia w sposób nie w pełni standardowy. Eksponując własne poglądy zaczerpnięte z dotychczasowych doświadczeń, często bez wystarczającego materiału faktograficznego, w ograniczonym stopniu podejmuje dyskusję obalając i kwestionując poglądy innych autorów zawarte w licznych publikacjach. Wobec czytelnika nie znającego bliżej omawianej problematyki jest to często polemika z niezidentyfikowanym adwersarzem, którego poglądy nie są w pełni przedstawione, co niewątpliwie utrudnia wypracowanie własnego zdania. Głównym walorem zaproponowanego ujęcia jest zatem zainspirowanie czytelnika do krytycznego myślenia. Habilitant pokazuje, że postęp w rozpoznaniu geologii Karpat może dokonać się nie tylko poprzez coraz bardziej szczegółowe analizy poszczególnych warstw i drobnych struktur, ale również struktur wielkoprzestrzennych. Rozprawa habilitacyjna, jakkolwiek nie jest wolna od istotnych usterek, w szczególności związanych z powoływaniem się na literaturę i prowadzeniem polemiki naukowej, to w całości spełnia kryteria uznania za osiągnięcie naukowe i może być podstawą do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Dr hab. Z. Cymerman uznał, że rozprawa habilitacyjna dr L. Jankowskiego jest dziełem oryginalnym i nowatorskim opracowanym zgodnie z najnowszymi światowymi kierunkami, jakie zaznaczają się aktualnie w tektonice. Nowe spojrzenie na budowę geologiczną Karpat przedstawione w pracy powinno zostać potwierdzone lub obalone w przyszłości przez innych badaczy Karpat. Zdaniem recenzenta zaprezentowane odtworzenie ewolucji Karpat w

znaczącym stopniu przyczynia się do rozszerzenia wiedzy o budowie geologicznej tego górotworu. Zauważalna ostrożność autora pracy przy rejestracji różnorodnych zjawisk tektonicznych i ich interpretacji wystawia mu jak najlepsze świadectwo. Habilitant wykazał też w rozprawie wielkie odczytanie w literaturze fachowej przedmiotu jak również biegłość w interpretacji struktur tektonicznych, zarówno w skali regionalnej jak i lokalnej. Niestety wybór literatury nie został przeprowadzony do końca sumiennie. Brakuje w niej szeregu pozycji dotyczących literatury regionalnej Karpat, zwłaszcza odnoszących się do zagadnień ściśle tektonicznych. Również opublikowany materiał graficzny nie ilustruje dostatecznie dobrze poruszanych wielowątkowych zagadnień. Jest on praktycznie pozbawiony map geologicznych i strukturalnych, co jest trudno zrozumieć biorąc pod uwagę wieloletnie doświadczenia Habilitanta przy opracowywaniu szeregu różnych map geologicznych. Szczególnie brakuje szkicu geologicznego Karpat polskich z zaznaczonymi miejscami występowania kompleksów chaotycznych oraz rozpoznanych przez niego nasunięć pozasekwencyjnych. Rozprawa habilitacyjna dr L. Jankowskiego, mimo poważnych niedociągnięć i braków w zakresie załączników graficznych jest pracą podsumowującą jego dotychczasowe, prawie trzydziestoletnie osiągnięcia naukowe. Rozprawa ta, po części kontrowersyjna, jest prawdziwą rewolucją w tradycyjnych pojęciach i rozumieniu tektonicznej ewolucji alpejskiego orogenu karpackiego i stanowi punkt wyjścia do dalszej dyskusji o ewolucji i budowie geologicznej Karpat polskich.

Prof. M. Cieszkowski – podkreślił duży dorobek Habilitanta, uważając za jego dużą zasługę zajęcie się problematyką utworów chaotycznych. Zgłosił zarazem szereg zastrzeżeń dotyczących między innymi unikania polemiki naukowej i braków w dokumentacji stawianych hipotez. O ile dorobek naukowy habilitanta można rozpatrywać w kontekście oceny pozytywnej, to w pracy habilitacyjnej panuje jednak pewien chaos.

Dr hab. Włodzimierz Mizerski – uznał, że należy docenić rewolucyjny charakter pracy. Zgłosił jednak poważne zastrzeżenia do hipotez dotyczących struktur tektonicznych i braku ich udokumentowania.

Prof. Marek Graniczny – zwrócił uwagę, że błędem Habilitanta było opublikowanie rozprawy w *Pracach Naukowych Instytutu Nafty i Gazu – Państwowego Instytutu Badawczego*, ponieważ praca nie miała prawdopodobnie recenzji wydawniczej, która mogłaby wykluczyć szereg błędów redakcyjnych.

Prof. Jacek Matyszkiewicz – odniósł się do oceny dorobku naukowego Habilitanta, nie uznając go jako wybitny, ale spełniający wymogi nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Na szczególne podkreślenie zasługuje działalność kartograficzna habilitanta, która jest punktem wyjściowym do wszelkich form działalności naukowej. Odnośnie pracy habilitacyjnej stwierdził, że w pełni zgadza się z krytycznymi uwagami recenzentów oraz pozostałych członków komisji. Praca habilitacyjna dr Jankowskiego ma jednak pewne walory i może stanowić źródło inspiracji dla szerokiej dyskusji nad budową geologiczną Karpat.

Po zakończeniu dyskusji Przewodniczący Komisji zarządził głosowanie w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Rady Naukowej Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego o nadanie dr Leszkowi Jankowskiemu stopnia doktora habilitowanego nauk o Ziemi w dyscyplinie geologia. Wynik głosowania był następujący:

Popierających uchwałę: 6 osób

Przeciwnych: brak

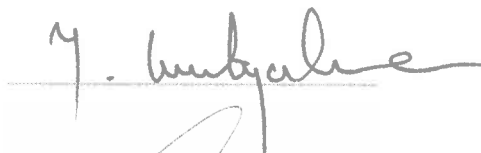
Wstrzymujących się: 1 osoba

Na podstawie przeprowadzonego głosowania Komisja uznała, że osiągnięcie i dorobek Kandydata spełnia kryteria Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003r Nr 65, pozycja 595, z późniejszymi zmianami) i Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. z 2011r. Nr 196, pozycja 1165).

Następnie sekretarz Komisji prof. dr hab. M. Graniczny poinformował Członków Komisji o miejscu i terminie posiedzenia Rady Naukowej Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego, na które Członkowie Komisji otrzymają zaproszenia.

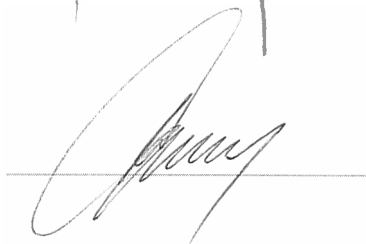
Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Inż. Jacek Matyszkiewicz

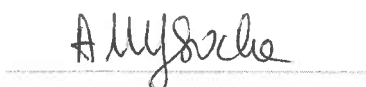
Sekretarz Komisji

prof. dr hab. inż. Marek Graniczny

Recenzenci:

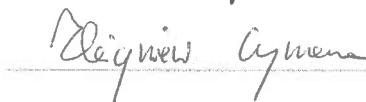
dr hab. Anna Wysocka

prof. dr hab. Piotr Migoń

dr hab. Zbigniew Cymerman

Członkowie Komisji:

dr hab. Marek Cieszkowski

dr hab. Włodzimierz Mizerski

